

22 (262).
GEVORG HEKİMYAN'IN HİKÂYESİ
(1937, Beyrut doğumlu)
AYNTAPLI SEDRAK

Soyumuzda dört tane Hekimyan Gevorg var. Niye mi? Bunun çok acıklı bir hikâyesi var.

Benim yedi tane büyük amcam olmuş; onlardan birinin adı Gevorg'muş. O iyi ve sakin huyu sayesinde bütün dostları, komşuları ve arkadaşları tarafından sevilir ve sayılmış. Gevorg'u da bütün diğerleri gibi Deir-es-Zor'a sürgün ederler. Deir-es-Zor'da herkes gibi büyük amcam Gevorg'un ailesi de çölde aç ve kimsesiz, günlerini saymaktadır. Günün birinde Arap bir adam ve kadın çıkagelirler. Gevorg amcamla el-kol hareketleriyle konuşmaya ve Türklerin kısa süre sonra hepsini de katledeceğini anlatmaya başlarlar, "hiç olmazsa şu çocuğunuzu bize verin ki saklayalım; o kurtulsun" derler ve Gevorg'un çocuklarından Sedrak'ı işaret ederler..

Gevorg amcam ve karısı kabul etmezler. Ama o Arap ve karısı o kadar sık gelip giderler ki, sonunda Gevorg amcam ve karısı: "gerçekten de hiç olmazsa bir çocuğumuz kurtulsun" diye düşünür, teklifi kabul ederler. Araplar Sedrak'ı elinden tutup götürür...

Sedrak bütün yol boyunca ağlar; Arabın çadırına ulaştıklarında ağlar; gece uyduklarında ağlar; sabah kalkınca ağlar; hiçbir şey yemez içmez. Araplar düşünürler ki, o çocuk üzüntüden ölecek. Sedrak'ı alıp Deir-es-Zor çölüne geri getirirler ki, ne görsünler! Türkler hepsini yakmışlar...

Sedrak ebeveyninin, kız ve erkek kardeşlerinin ve diğer yakınlarının yarı yanmış cesetlerini görünce dehşete kapılarak kendiliğinden Araplara yanaşır ve onların eteklerine dolanır... Arap kadın da o içler acısı manzarayı görerek hüzünlenir ve Sedrak'la birlikte başlar ağlamaya ve onu yeniden kendi çadırlarına götürürler...

Yıllar geçer; Sedrak çölde büyür ve Halep'te başka Ermeniler de olduğunu duyunca, Halep'e gider. Araba kullanmayı öğrenir ve ebeveyninin, amcalarının isimlerini hep aklında tutar...

Günün birinde, Halep'te tanınmış bir rakı üreticisi olan dedem Simon dükkânının önünde bir gencin durduğunu ve kendisine baktığını görür. Birkaç gün üst üste o genç gelip dedemi devamlı seyrediyor. Sonunda Simon dedem şaşırılmış bir halde oğlu Ruben'i çağırır ve şöyle der: "Bak, bu çocuk her gün geliyor; gözlerini bana dikerek bakıyor; ne istiyor bilmiyorum."

Ruben de başlar dikkatlice genç adamı incelemeye ve birden bağıır: "Baba! Bu bizim Sedrak!"

Simon dedemle Ruben dükkândan dışarı koşarlar, gence sarılıp kucaklaşırlar. O zaman Sedrak her birinin adını teker teker sayar: "Sen Simon amcamsın, sen Ruben'sin, sen de Hovhannes'sin, ben ise Gevorg'un oğlu Sedrak'ım." Ve Sedrak bir taraftan göz yaşı dökerek nasıl hepsini Deir-es-Zor'da diri diri yaktıklarını anlatmaya başlar.

O tarihten sonra sülalemizde kimin erkek çocuğu olursa, doğan çocuğun adını Gevorg koymaya karar verirler. İşte bu nedenledir ki, ailemizde dört tane Gevorg Hekimyan bulunuyor.

Şimdi Sedrak hala hayatta ve Amerika'da yaşıyor; 90 yaşında ve bu yaşında bile mutsuz geçen çocukluğunu hatırlıyor.

Masum şehitlerimizin hatırası bana bir an olsun rahat vermemiştir ve ben 60'lı yıllardan itibaren kendimi ulusal hareketin mücadelesine adadım. 1968 yılında bizim grubun üyeleriyle birlikte hapsedilip Mordovya'nın ıssız steplerine sürgün edildim; zira biz gizlice "Vatan adına" isimli bir dergi yayımlamaya cüret etmiştik...

Daha sonra, serbest bırakılıp Yerevan'a döndüğümüzde, grubumuz olan "Ermeni Davası" fikirlerinden vazgeçmedi ve faaliyetlerine devam etti. "Ermeni Davası"nın gönüllüleri bizim diğer özgürlük savaşçılarımızla birlikte bugüne kadar Artsakh'ta [Karabađ] ve Ermenistan'ın sınır bölgelerinde savaşmaktadırlar.